

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1867-05-18)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1867-05-18)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 79. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000029.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Messinad. 18de Mai 1867.

Kjære Fader.

For straks at kunne gaae over til mine „Dagbogsoptegnelser“, vil jeg kort og godt berette, hvorlunde jeg, medens jeg igaar Aftes, i det deiligste Maaneskin og 19° R., spillede Kegler paa Sarauws Landsted oppe i Bjergene, modtog det længselsfuldt ventede Brev fra Hjemmet, og deraf saae at Du var rask, hvad der naturligvis var mig den vigtigste Efterretning, saameget mere som jeg efterhaanden i de forskjellige danske Blade har seet, hvor haardt Vinteren har forfulgt Eder lige indtil Foraarets Hjerte, og vidste hvor daarligt Du idetheletaget kan tage Kampen op mod denne din overlegne Fjende.

Jeg løb tillige strax hen til Frøken Fibiger, der paa Grund af sin Dannelse og sit muntre, naive Humeur, ogsaa nyder den Ære at være Sønnens Favorit foruden at være Faderens, og idet jeg hjalp hende at rette den store Kugle imod de classiske „Ni“, overbragte jeg hende Din Hilsen in amore, og forøgede mine tidligere lagttagelser i denne Retning med endnu en, nemlig at Du ved Siden af Dit ofte saa byrdefulde Kald, hvorover Du netop skrev til mig, dog har den Tilfredsstillelse at være afholdt, og hjerteligt afholdt af flere Mennesker og navnlig flere Damer baade yngre og ældre, end Tilfældet er med mange, andre Dødelige, og at disse Damer ved Siden af det at betragte Dig som en fuldstændig Mirakelmand, ogsaa anseer Dig for en ægte chevalier sans peur et sans reproche af den gamle Skole, der nu er nærved at forsvinde for den yngre, mere selviske og mindre opmærksomme Slægt.

Med den Forstærkning, Dit Brev tillige indeholdt, tænker jeg, at

(H.B.)

s. 80 jeg paa Tirsdag i Forbindelse med Levningerne af den forrige Styrke, indskiber mig til Genova, hvorfra jeg forresten, efterat have confer: med Baedeker, følger den Route, Du tilskrev mig, over Milano og Comosøen til St Gothard, hvorfra jeg da gaaer til Flüelen ved Vierwaldstädter Søen, og over denne til Luzern og Basel, den korteste Vei tversigjennem Schweiz. At jeg naturligvis flere Steder paa min Vei sender Brev til Hjemmet, følger af sig selv. Og nu min sidste Rapport over det Interessanteste her paa Sicilien, over Syracus. Med en overordenlig dannet og behagelig ung Kjøbmand, Sarauw jun., der endogsaa har studeret ved Københavns Universitet, og derfor har mange litteraire Interesser tilfælles med mig, foretog jeg for de sidste Penge i den sicilianske Reiserubrik, Touren ad Jernbanen til Catania. Den første Del af denne Kysttour, maaske en af de smukkeste i hele Italien, troer jeg allerede at jeg har omtalt ved min Reise til Taormina. Klipper med maleriske Røverreder høit oppe i den blaa Luft, afvexle med Tunneller og brede, sandede Flodsenge. Tilvenstre Brændingen mod Kysten, det aldeles extrafinultramarinblaa Middelhav, og i det Fjerne Calabriens sønderrevne Klipper, hvorover Aspromonte (Garibaldi's Ihukommelse) hæver sin med Bøgeskove bekrandsede Top. Tilhøire de kegleformede Bjerge, med Oliventerrasser og smaa Casinoer, og over disse Bjerge, opsendende den klare Svovldamp mod Zenith, med blinkende Snemasser paa Toppen, og bærende paa sin Fod Verdens frugtbarste Have (Catania'sletten), ligger Kjæmpen Ætna, og soler sine mørke Aase, de dunkle Lavastrømme i den brændende, tropiske Sol. Gudsød (havde jeg nær sagt) det er et Landskab, nei en Individualitet, der som en streng Præceptor slutter sig til Dine venlige Paa- mindelser i Slutningen af Dit Brev: Ligesom de spartanske Ynglinge først gjennem en fleraarig Hærden og Udvikling af Legemet, bleve ansete for skikkede til at gaae i Kampen, saaledes minder denne Kjæmpe, ligesaavel som alt Stort, hvad jeg hidtil har seet, om et strengt og grundigt Studium for nogenlunde at kunne „maale sig“ med den. Hvad forresten det „Maalen sig med“ i mit forrige Brev angaaer, og som jeg vel kan forstaae har givet Dig Betæneligheder om, hvorvidt jeg ikke lumskeligen skulde tænke paa at springe alle fornødne Mellemlid over, da gik det paa min personlige, ideelle Opfattelse af Naturen (bortseet fra mine kunstneriske Qualificationer). Og ligesaavel som jeg i den Henseende troer at det aabne Blik for Naturens Skjønhed, Storheds og Harmonie, er givet mig fra Fødslen af, nedarvet fra Dig, ligesaavel troer jeg, at have benyttet denne Reise saa godt, at jeg, modnet ved lagttagelse og Erfaring, og aandelig frigjort ved min store Taknemlighed imod Dig, kan komme hjem, ældre end den Recrut, der drog ud, og i mange Henseender omgaaes Dig jevnsidegt, saaat lignende forbigaaende Quereller, som over Dumheder i Privatbanken etc, falde bort som mellem Mand og Mand, uden at jeg derfor i fjerneste Maade vil tænke paa at usurpere mig fra min Stilling som Søn til Fader, hvilken Forekastelse engang gjorde mig meget ondt at høre fra Din Side. —

Omtrent en halvanden Mil forinden vi kom til Catania, steg jeg ud ved den gamle Ruin Acci-castello, et i de normannisk-saracenske Kampe berømt Fort, der ligger ude i Havet paa en fremspringende Klippe af uhyre Lavablokke. Sex mægtige Fjeldstykker, nogle af dem formelige Smaaøer, beskylles udenfor denne maleriske Ruin af Middelhavets Bølger. Det er de cyclopiiske Klipper, som Polyphem saluterede Odysseus med, og mellem Kystens vilde, øde Lavamasser, der ud imod Havet danne Huler og Indskjæringer, og hvor jeg nu sad skikkeligt paa en Sten og tegnede og drak Vin — i denne forunderlige, melancholske Vulcanverden, var det, at de stakkels Grækere bleve spiste, og Odysseus reddede de Tiloversblevne.

Hvor stor Homer egentlig er, faldt mig maaske for første Gang ret levende ind her, hvor jeg havde hele Dramaets Sceneri for Øie, og ligesom det ofte er hændet mig ved Shakespeares Macbeth og Lear, ikke et Øjeblik tænkte mig andet end staaende overfor en historisk virkelig Begivenhed. Da jeg siden ud paa

Eftermiddagen forat spare et Par Francs, drog med min Bagage paa Nakken tilfods til Catania, tænkte jeg forresten denne Sag nærmere igjennem, uden derfor at gaae Glip af Egnens Skjønheder, der i den deilige, Sommervarme Aftenstilhed netop paa Grund af den uvante Slettenatur, mindede mig om vore Sommeraftenudflugter saa levende, som vare de store Olivenlunde Bøgeskove, og Vinhaverne grønne Kornmarker.

I Catania, hvor jeg atter stødte til min Reisekammerat, steg jeg den næste Dag igjennem nogle Baggaarde ad en lang Lavatrappe og gennem tre Rækker underjordiske Gallerier, ned til det romerske Theater, ovenpaa hvilket en barbarisk Tidsalder har bygget sine uskjønne, klodsede Huse. Kun en Del af de amphitheatraliske Sæder ere udgravede og, s. 82 hvad der forekom mig som det Interessanteste, over Parterrets sønderbrudte Marmorgulv strømmer her dybt under Jordens beboede Overflade, en iskold Bæk, der har sit Udspring høit oppe fra det stedse brændende Ætna.

Holger Drachmann i Breve

6

Den næste Dag kørte vi i Skjorteærmer, bevæbnede med Pistoler og en Madkurv, med en rask Veturin, udad den mere end brændende hede, støvede Syracusanervei. Landskabet var forunderligt øde og afdødt; det var som en Ouverture til den store Gravstad, vi efterhaanden nærmede os. Uhyre langstrakte, af Solen næsten hvidglødende Klippeplateauer, kun sparsomt afbrudte af enkelte Smaafloders Oaser; en af Hungersnød næsten skeletagtig Befolkning, usle Smaabyer og 12 Timers Kjørsel, og ud paa Aftenen rullede vi endelig gennem tredobbelte Fæstningsværker fra Bourbonernes Tid, ind i en lille snavset, smalgadet By, hvorved man i Sandhed ikke skulde faae noget Begreb om det enorme Syracus, der i Dionysiernes Tid maa have været et antikt London.

Men Indtrykket kom de to næste Dage, hvori vi til Æsels gennemstreifede, ad formeligt diaboliske Veie det vidtudstrakte Terrain. Dog, da mit Brev allerede er skreden sin Afslutning saa nær, vil jeg foretrække, at nedlægge mine mange og grundige lagttagelser af Syracus i min næste Epistel, og offre Familien mine sidste Linier. Jeg føler jo nok, at jeg burde sende Hver især et Brev som Tak for de Modtagne, men da jeg synes, at jeg ved at samle alle mine lagttagelser i eet, faaer et fyldigere og friskere Resultat, end ved at stykke dem ud i Smaaepistler, beder jeg den hele Familie ikke troe, at jeg derfor i nogen Maade glemmer den, ved stadigt at lade Dig repræsentere det samtlige Thing. Næste Gang skal jeg dog forresten anstrenge mig i divergerende Retning. Jeg vil overlade det til Din egen Erfaring, at dømme om, hvorvidt Eders næste Breve kunne adresseres til det danske Consulat i Basel eller Køl'n. Paa begge Steder skal jeg for mit Vedkommende henvende mig i saa Henseende.

Denne Gang altsaa beder jeg hele Familien in corpore modtage mine kjærligste Hilsner gennem Dig som

Din hengivne Søn
Holger Drachmann.

For Ernas sidste Brev takkes der specielt.

Fra Margrethe Fibiger hilses der specielt.